

je hudomušnež odpihnil ubežnika izpod rok. Končno pa se je tudi te šale naveličal in pohitel v šumeči gozd, kjer so tovariši žvižgali v zboru poredno pesem.

Gospoda sta bila medtem dohitela nedolžna preganjanca, iztepavala jezno bele maroge iz njih in jih naposled zopet krepko posadila na oni del telesa, kjer je v tem hipu ugasnila ona edina misel. Mrmrala sta nekaj vsak zase, kar ni bilo hudo duhovito in odšla urnih korakov naprej, z obrazi ki niso izražali nič več tiste dostojanstvenosti kot poprej. Župan je izginil v veži občinskega poslopja, profesor pa jo je mahnil domov, v lastno hišo, ki jo je bil nekoč — na višku svoje sreče — pridobil z žensko in jo od onega trenutka, ko je bila prvič obdana od lepe nove ograje, nazival vilo »Zvezdo«. In res se je tam gori na pročelju pod takim napisom svetilo nekaj iz pločevine, kar je bilo od blizu podobno nekaki zvezdi.

(Dalje prihodnjič.)

IVAN ALBREHT:

V CELICI.

Ko noč, z zvezdami posejana,
topla in sama vase skrita molči,
tedaj zagore njene krotke oči
in mladost, Bogu darovana
pod križ zaječi.

Križani gleda ... In noč je kot dan,
kri sveža curlja iz peterih ran,
rdeče odprta je srčna stran.

Brez besede mladost,
ki je pod križ pribežala
gleda skrivnost
vesoljnega odrešenja,
pije ljubezen
večnega življenja
in mirno, udano in brez strasti
zasanjajo krotke oči ...

Ko sveže jutro krila razgrne,
nevestica Kristova misli srebrne
iz duše do križa prepleta ...
Obrazek je miren, snežen in čist
in usta zaklepa sam križani Krist.

LI-TAI-PE — MIRKO PRETNAR:

PESEM PRI VINU.

Hej, krčmar, zdaj vina, a še ne kozarcev;
prej zapojem pesem od skrbi udarcev,
kadar žalost pride, pesem smeh zamré,
nihče prav ne ve, kako skrit črv žré,
o-he, o-he!

Vino ste mi v trebušaste sode dali;
gosli imam mile in tu nožič mali.
Vino piti, pesmi peti, kaj mi drugo mar,
dobro je, če meč v nožnici, v žepu je denar,
o-he, o-he!

Večno je nebo. Pol večnosti še zemlji naši!
Doklej bomo veselili se pri vinski čaši?
Malo je sto let! Sto let preveč se mi že zdi!
Smrt in le borenje večno cilj je vseh ljudi.
O-he, o-he!

Glejte doli: mesec luč rumeno tam razliva.
Vidite li opico, ki se med jarki skriva!
Tuli, zadirljivo vpije, v mrazu drgeta!
Natočimo bratje! Bog vas živi! Prav do dna!
O-he, o-he!

